

نقش امر به معروف و نهی از منکر در کاهش گناه

نویسنده: پوهنمل عبدالباری قانت
استاد پوهنحی شرعیات و علوم اسلامی

چکیده

امر به معروف و نهی از منکر نوعی نظارت عمومی و مراقبت همگانی است که در آیات متعدد قرآنی، سنت قولی و عملی رسول الله ﷺ، روش خلفای راشدین، گفتار و رفتار اولیاء الهی و بزرگان دین در طول تاریخ امت اسلامی تبلور یافته است. با توجه و دقت در برکات و آثار سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و معنوی آن راهکار پیشگیرانه شریعت اسلامی برای مبارزه با معاصی و گناهان و جلوگیری از وقوع آن‌ها و کاهش انحراف‌ها و عصیان جوانان، کاهش ظلم، هرج و مرج گرای، آدم کشی و اختطاف، اعتیاد، بی‌عدالتی‌های اجتماعی، فساد اخلاقی، فساد مالی، بی‌بندوباری‌ها و کج‌روی‌ها، بیگانگی با آزادی معنوی و درونی... قلمداد گردیده و احیاء و زنده نگاه‌داشتن این فریضه الهی عاملی مهم برای نجات افراد جامعه از سقوط و هبوط در وادی زشتی‌ها، امور ناروا، غیرقانونی و غیرشرعی تلقی می‌شود. هدف از این تحقیق ایجاد انگیزه در میان افراد جامعه اسلامی برای سهم‌گیری در زمینه کاستن از معاصی و گناهان در جامعه است از طریق پرداختن به فریضه مهم امر به معروف و نهی از منکر. توجه و اهتمام جدی به فریضه امر به معروف و نهی از منکر سبب کاهش معاصی در جامعه می‌باشد. این تحقیق توصیفی تحقیقی بوده که در محدوده کتاب و کتابخانه با استفاده از منابع معتبر قدیم و جدید انجام می‌گیرد. استفاده متوقعه از این تحقیق: این مقاله در پی این است که توان شریعت اسلامی با استفاده از امر به معروف و نهی از منکر و اثرگذاری آن در جهت کاهش معاصی در جامعه را مورد تحلیل و بررسی قرار دهد.

کلمات کلیدی: معروف، منکر، گناه، جامعه و فریضه.